

VOSI BUKA

39

TO OBRNY HAVRYAN

★ PROTIVIN ★

1991

VAJNOU NI. CLO

Rok 1978-9. Tak jako prohlásil dr. soudruh Husák"-vymítím tramping za každou cenu"- tak i jeho nohsledové u nás ve městě se činili. Zejména soudružka Slavíková i s. Hrdina. Ne, nepodařilo se jim tramping ve městě zničit ani za použití vysokých pokut aj, ale přece jen zasadili do svobodného trempování ve městě citelnou ránu. - Na jedné ze slezin se domlouváme, že pokuty které nám trestní komise dala se zaplatí z nějakého vedlejšího zaměstnání. Domlouvá se lesní práce v lese Rábiň. Moc se nám některým brigádníčit nechce, ale co dělat. Preto se jednoho červnového rána ozývá praskot větví a kmenů v lesích směr Kamejk. / Bill, Bogin, Džim, Šuma, Míra- od Minnetaki - Žit, Putna, Řezan, Bejk, Betlém, Míla. Tehdá bylo domluveno, že plat za práci bude použit na zaplacení pokut. Bohužel pracovní soboty se začaly hromadit. Trempové ve městě se rozdělili na ty co dělají a na ty co raději jedou ven. Je okolo toho mnoho humbuku a nesrovnalostí. Kluci z osady Minnetaki raději jezdí ven. Je nám víc než jasné, že pro národní výbor v Protivíně nehme ani pratem. A v tom se právě podařilo zasejt de řad trempů komunistum jakýs-takýs rozkol. Společně se stále scházíme na slezině u Nečasů, ale na vandry už nejezdíme tak pospolu. Kluci kteří se "snaží" okolo Volnáků začínají schánět chalupu nebo pozemek k její stavbě. Mám se stále líbit v okolí Blanice a na střechu nad hlavou zatím nemyslíme. V té době - přichází do osady Minnetaki kamarád Vena Kellner- Štěně.

T Ř Í K R Á L O V Ā -

TOM

Dozněly zvony o vánocích
vládu zas začal Novej rok
a hlasy drsný co zněly nocí
ztichly
anad zmohl je spánek nebo
dobrej mok.

Dýchá se volně a přece tvrdě
jde dobou noha vandráka
ten co je zvyklej nahnout k vodě
nebo pít z plnýho tupláka.

Kolikrát zněly tyhle zvony
v dobách kdy měly přidušeněj hlas
my věřili, že sprostý činy
odsoudí doba-každej z nás.

Vítězství přišlo v pravou chvíli
viníky čeká boží trest
trempové nikdy nezradili
na zbytky rudejch-tvrdá pěst.

V edici Bálky vydala dcera malíře Zdenka Buriana překrásnej sešit - povídání-vzpomínek -kreseb a maleb tohoto trempa a malíře. Vše je barevné a ještě je jistě k dostání - i když stojí 34 korun stojí za to.

Trempové manželé se vrátí z celodenního pěšího trailu.
Miláčku, nebolí tě nožky? ptá se manžel. Ne nebolí, praví polovička.
Fajn! Tak se vobleč a skoč mi k Nečasum pro pivo!

Nějak jsme se domluvili s kamarádkou Polovičkou, že by bylo docela dobrý i potřebný podívat se do míst kde jsme kdysi začínali s tehdejší osadou plnit vandrácké nám dané úkoly. Polovičku tam hnala touha spatřit loviště svého mládí a nás zase láska k tomuto kraji pod Boubínem. Však i známý Ladislav Stehlík tvrdí, že nejkrásnější pohled na Boubín a Schrainer je z luk v okolí Kratušina a Chlístova. Když se k tomu ještě přidá pokročilej podzim a večerní klekání, tak pak to má tu pravou barvu.

Prostě slovo dalo slovo a v sobotu ráno jsme se z vesela dívali ja umí Polovička se Špacírem pěkně běhat. Díky tomu, že Žit dal nohu na kolej jim vlak neujel. - Ve vlaku s náma jedou lidi na přísahu do Volar. Při vystupování v malém šumavském městečku někteří klesají na duchu a dějí: "to nám dali kluka do pěkný díry". Táhneme studenejma Volarama, zjišťujeme, že zavřeli hospůdku u Lípy-kde Bějk jednou snědl o sázku 40 rohlíků- procházíme zdejší trh-prohlížíme si Rambo nože-malovanou placku s horou Kleť, ale s nápisem Boubín. Chceme poslat čumkartu klukum do Krnova, ale ne a né si vzpomenout na ulici ve které Olaf bydlí. Za stara se zvala A. Zápetockého, ale jak se jmenuje po nevu? Nakonec děláme kompromis a píšem F. Harmonikáře.

Je zima. Šlapeme směr Mlynařovice okolo seníků na holých lukách okolo města. Dobře se v nich spale, ale taky zde byla ob den noční kontrola pohraničnicků. Jednou dal v seně zahrabanej Šunka facku pohraničnickovo psu v domění, že ho budí Tom. - Lesama docházíme do divoké vsi Mlynařovice. Hoši vzpomínají na jeden zimní vandr kdy se ve zdejší hospůdce utkala osada Minnetaki vedená vlastencem Tomem s hospodskou německého původu. Za odměnu se hoši museli proběhnout v ponožkách v metrovém sněhu. Drsný kraj i lidé!

Šdolí s Vosí řekou necháváme tentokrát dole pod náma. Tentokrát nás zajímá další z poteků pramenících pod pralesem Boubína. Milišovickej potok je po našem příchodu okamžitě přejmenován na Rampouchovej potok. Není čemu se divit-je ozdoben desítkami krásných rampouchů. V malé jeskyně si vaříme a vorážíme. Dál nás vede cesta do Řepešína. Polorozpadlé stavění-pár okalů a vše obrostlé v mlze bezem. Neutěšující pohled. - Za vsí si sedáme k božím mukám a dýcháme podzimní atmosféru kraje. Lidi trhají krásně červené šípky okolo cesty a okolo nás projíždí hlídky POLICIE, vůbec si nás nevšímá. Polovička praví :to už není vono" a hned se zavzpomíná na dobů kdy nás okolo Vosí řeky lovivali zdejší pomocníci i jejich nadřizení. Slunce zapadá za dvojku nerozlučnejch brachů B+B a zima přitahuje. Už se těšíme na nám tak známou hospůdku u Ringa. Tam vždy člověk najde to co potřebuje po dlouhém a vyčerpávajícím pochodu. Starej drsnák Ringo je již dlouho na pravdě boží a hospodu má jeho syn. Sedí zde tentokrát hodně omladina a tak se tradiční večer s heligonkama nekonná. Škoda, krásně se poslouchají šumavácký písně.

- Nocleh pod šírou oblohou v již tradičním lese hned pod vsí. Že mu nikdo z nás neřekne jinak než Rumovej les je již skutečností. V noci nás testuje holomráz-skoro 9 pod nulou. Kamarád Tom honosící se již dva roky přezdívkou Eskymo Welzl - to když přežil hroznou krutnou pod hradem Osulí s jednou dekou- znovu bivakuje s pochybnou pokrývkou- rána se k radosti všech dožil, o čemž svědčil i oheň který udržoval od brzkých ranních hodin. Ihned je mu dána přezdívka Tom Amundsen. Chvilí ho sice musíme hasit- odnesl to kabát vat-párkr a i kus jeho legín. Smekáme před tímto polárníkem.

Balíme česky a hasíme si to dolů po stráních k Polárně-k mlejnu Zábrdškému. Ještě zamáváme starej jeskyni-zasměje se na nás les Hadího potrhloúše, i dům nad fjordem a dole za náma hučí někde u campu Zlatekop splav Viktorka. Kraj vzpomínek a tajemné poezie.

Vandr skončil . Ověřili jsme si, že ještě nepatříme do starýho železa a, že v lesích okolo Boubína je pořád krásně.

- Polovička, Špacír, Tom, Žit, Jarda, Shorry, Betlém-

z kronik T.O.Č.H.

- V Z P O M Ě N K O V Ā -

Tom

Já jsem prožil pěkněj vandr
s kamarády z osady
byl jsem zmrzlej jak vlčí dráp
navzdor všemu jsem tady.

Říkali mě eskymáku
nazvali mě Amundsen
na pozvání kamarádů
jedu, šlapu, zase ven.

Naší partu tu nezdolá
žádná strana - mafie
sedíme tu furt se velá
Černej havran ať ž i j e .

Vánoce v tropech: Po štědrovečerní
tabuli přišel misionář k domorodci
spráskl ruce: "Jakže, nešťastníku, ty
jsi snědl svoje děti ?" -Nu, to je
vaše chyba, pane misionáři, vždyť ste
říkal, že děti mají živit rodiče !

K vánocům patří jmelí. Keltští lidé ho považovali za bylinu seslanou bohy. Pod mohutnými jim evěncenými duby, konali své kultovní obřady. O svátcích slunovratu byl zasažen šípem z větve jmelí syn severské bohyně Friggy - Balder. Válcí bohové plakali a prosili síly země, aby hochu nenechaly zemřít. Slzy matky dopadaly na šíp a obalovaly ho bílými bobulkami. Raněný chlapec jich několik pozřel a uzdravil se- Frigga jmelí povýšila na symbol lásky.

byl uráz aš praštalo.

Chatrě skoro pod sněhem s bílou šepicí, s níž vyčouval kománek jako pe-
rinskop s nože sněhu.

Pepík Bencel, ženatoc, takhle jinak champion česk, slavil s majdou štědrý den.
Štary šarikan stíhl čistotou-štroneček přeplněný cukrovím, ať s nad tím
vším se vznášela vůně smažených ryb a "prima praisima" grogu!

Štátl pozvání druhé osadní chaty, sám sice je pozval, ale jak poznáte, že
se to pozvání nevyplatilo.

Od hruba druhé chaty byly alyšat hlasy. Bena vylétěl ven a již tiskl ce-
lé partě ruce.

„Tak pojte dále, hoši, řádně ocistěte kanady, ať si tedy nenarviníte, a to
ven povídám, řádnou kanadu!

Šned celý sber hlasy je ubezpečil, že tentokrát opravdu v záru a pokoji
eod šenu uklidnilo a ten odhopkoval ke své žince, pohládl ji pohledem a
již grog připravoval každému jednotlivci.

Bena majdó zasvěholil: „No je drabá, dávej všem, co hrdlo ráčí, dnes nebude
kanada,“ a obracuje se k partě pravil: „Kluci, ani nevíte, jak jsem hrůy na
ten štroneček,“ podívejte se, je ten 1200 kousků cukroví a navazoval jsem
to sám sedm a půl hodiny, hoši to je hřích vůbec na tři krále časat, to by
tam mělo být celý rok, no nééé...?

„Je víš, že jooc,“ omyvalo se kolem s takovými divnými příslovky, kterého
by si jistě věnal šenu, kdyby nebyl zamilovaný, ale nepřehdíhejme události
která se co nejdřív odehraje. Škoněně vše pohoštěno a přikročeno k huri-
kánské štědrovečerní tradici.

... štroneček uprostřed chatrě, okolo osadníků, kteří ve stoje vášně spi-
vají, „Narodil se Kristus Pán“ a hymnu „Klaci žaka“, pak rozdávání dárek a
legrace. Hoši již stáli okolo štronečku, kytara jistou rukou naladěna hra-
kala a nad tím vším šenu na stole manipuloval s lampou kterou nemohl sf-
ouknout, majdó s proutkem každého, kdo se přiblížil k cukroví, praštila, při-
prevajíc se rozsáhoucí svíčkou. Všichni byli nedočkaví, kdy již bude ten
jsem šas, svený těš šacil, stál již jaksi netečně a dveři, ač, jak poznáte, i
ea hrál určitou důležitou ulomu v této kanadě. Šocně šenovo fouknutí, ten
světlo zhaslo a nyní místo tradiční předehry, „Narodil se Kristus Pán“ -
ersvalo se s nocoušou plíc šarifa šedry: „Šed! Co se pak odehrálo, těžko
vylíčití sloven, to se musí vidětí.

Šarné šajda chvějícími prsty hledala vyražené širky po podlaze, šarné še-
na ve slé předtuše řval a hránil štroneček, který v rukou dravých ševřanů
se prosánil v bestvárnou hmotu. Šandarín, Ferry štrabovali špedlé koučky a
cpali si je do šapes, šatím co ostatní švasovali championa a jeho ženu.

Bílo štásky šovřáno v okamžiku.

Šas, drže nosenou kytaru, otevíral dveře a všichni se vyhrnuli za pastého pro-
klínání přepadených. - Připíchnutá 100 Kčs na šveřicou měla nahradit škodu
za šničení divokrásného štroneku.

Šo však nesnáte dravého ševřana šenu-šotva se vyprostil-popadl kulovní-
šku a běžel ke hruba party, která jej přepadla.

Však osadníci mají své „papeňalské“.

Šonca byl jako po vyřfení. Škenice-dveře, vše zabedněné, takže kule, vyřflané
do kalatia nijak neublížily, šatímco utířovali vřtek kanarada šenny.

„Šande štaré, já se vám pomatím, štrašně pomatím,“ a řesavý šuich s vnitř-
ku chaty, který měl být odpovědí, byl přerušen rachotem šetřelenské šemto-
vého komáru.

Šonstíl se!

A šo půl hodiny šenu i s majdou šedli v kruhu osadníků a připíjeli si na
šdraví, při šemě si šenu šahovořil: „Ševřání, víckrát neodmítmu ani šarov-
štrna parta, je to šreva šřichí!“

ani máš Písek a okolí nezůstalo posadu za trampským hnutím a tak zde vzniká první osada Rudá tajga a to v letech 1930. Je to tábornická osada ve které je většinou chudá dělnická mládež, pod vedením Oldy Březnické a Jardy Špolce. Na louce u ústí Držovského potoka, staví kamarádi své stany. Je to vždy asi 20 stanů a i tíví Oldy Vitásků, ve kterém sešlo přespat 10 osob. Louka byla pronajata od obce Držov. Toto tábořiště bylo asi 10 km po proudu Perlové řeky - Otavy od Písku. Na této louce pořádá Rudá tajga sportovní hry, které sdárně řídí Honza Soukup. Osada je hojně navštěvovaná trempy z Budějovic, jezdí sem Rša Šerý se svou osadou Querido, kamarádi z Vodňan nebo Strakonice/T. F. F./ Táme ře Pady. Zpívá se u táboráku a chodí se na toulky na Hrejkovický potok v místa dnešní chaty Černých jaguárů, na řeku do Strakonice, nebo na hrad Helfenburk poblíž Vodňan. Nejlépe však bylo v neděli odpoledne po alesině, při návštěvě hostince u Kaunasů na pivě a vuřtech. Pak se chodilo s večera pěšky do Písku okolo řeky. Při zianím počasí se u Kaunasů pořádali trampské společenské večery při hudbě a tanečkách až do rána. Celou věc řídil Frantík Růžička. - Mezi trempstvem bylo i hodně rybářů tak vášnivých, že vydrželi sedět u vody i celou noc-ale pak byly i maso. Pro mláko-bylo li třeba se docházelo do Držova k tetě Urysově. Na osadu dojíždělo na sobotu několik přátel i s Prahy. Byl to tramp a spisovatel Bob Hurikán a často se zdržoval student Jára Březnický, také velký rybář. V době kdy bylo hodně sákasů-sa Kubáta docházelo k častým návštěvám čestnických bládek a několik osadníků bylo i pro nápis na stanu "jako" pryč s padoury^o-perzekuováno a stan byl zabaven.

V té době procházel tramping velmi intenzívním vývojem a masovost vyvolávala zájem o romantiku, ale i o příčiny sociálních nespravedlností. Když se zjistilo, že vláda připravuje rozsáhlou militarizaci mládeže a vyšla Kubátova nařízení trempové se organizují, diskutují zda má být tramping politický či ne a o tom jak chránit tramping před vlivem náštitčických organizací. Na jaře 1931 - 9. dubna-bláhový zemský prezident Hugo Kubát vydal úřední nařízení podle kterého osoby ranného pohlaví, sdílejší stejny stan, nebo chatu, musí se vykázat kontrolním úřadům oddacím listem. Tím byli vyburcováni trempové, kteří dosud mysleli apoliticky. Vzniká opozice proti tomuto sákasu. Již 25. ledna 1931 je uspořádána I. alesina jihešeských trempů v Č. Budějovicích v protivínské pivnici. Zde se sešlo 28. zástupců osad, asi 300 lidí-byli zde i zástupci Rudé tajgy. Bylo zde přijato prohlášení v 7 bodech. Zároveň byl zvolen TRAMPSKÝ obranný výbor- TOV-jehož členem byl také Olda Březnický s Rudé tajgy - jeden s pozdějších členů trempske delegace do SSSR. V té době organizuje Rudá tajga/7.5.31/ alesinu pro písecké trempstvo. Osada také navštěvuje památnou II. alesinu ve Strakonících 5.6. července 1931.

19.5.1931-svolávají redakce časopisů Tramp, Naše osady, Naše stezka a i slunce protestní tábor lidu do Prahy-sakrada Vinohradského pivovaru. Sešlo se zde přes 15 000 lidí ! Při projevech došlo k nepokojům, což využil mladý komisař Dr. Wurm a tábor lidu rozpustil.

pokračování příště.

Idle znal dobře Jardu Švestku tak ví, že to je chlap s mnoha zájmy a že se komunistů a podobných živlů nikdy nebál. Měl dobrou přehled o světové country hudbě-solidně fotil a hodně četl-měl rád dílo Jaroslava Foglara. Rývaléh řečnou se nebál a taky za to platil. Jednou to se právě vrátil z vasby kde byl nějaký čas zajištěnej za pobuřování lidu jsme spolu alivili před předem knih v protivině. Z vraku si to k nám našel známěj příslušník "pytlák káha"- hrace si nás prolédl a cožs smlavě pronočil. JarDA ho nechal přejít pak ho potichu dononil, vyndal papírověj pytlík z kapsy, náledevalo mívnutí ruky -rána a pak to ostatní. VŠ sebou trhl, hrace dal nahoru, šepice spadla na zem a v očích chrabrého příslušníka se objevilo zděšení z blízkého atentátu Okolo stojící lidé se zasmáli a "pytlák " přechal ulicí v dál. Ještě sahrosil a byl pryč. "Tak se na ně usmí"-řekl JarDA a za tejdén se přesunul do Isnady. Otěte další příhody JarDA z Kanady. Kde je v provincii Alberta.

S zabákaem po Britské kolumbii .

část. II.

Dál projíždím provincií. Překvapuje me velký počet opuštěných, vesměs řídicí domů. To ale nemusí být znak úpadku, to může být opak. Občas zřejně krachne farma, posezky koupí soused, nepotřebná stavení ponechá osudu. Ale také je vidět že když se farmař znohl, postavil dům nový a větší a výsledek je stejný. Jistě i mnozí skoušeli žít na venkově než se přesvědčili, že to není romantika taková, jak se městskému člověku zdá.

O starých opuštěných autech píšu dokola pořád. Nacházím je všude, i v místech kde těžko pochopit jak se tam dostala. Když by se vydrželo do 21 století, byla by Canada jedna velká hromada starých vraků. Je to krajně nebeské.

925 km- queensal- koupil jsem chleba a dokonce i buns-housky z těsta asi namáčeného do vánoční polevy. Neodbočil jsem na západ. Přítel nedávno projevil zájem, zcela nekvalifikovaně, z Bavor, žít v místě Nezece, na řece stejného jména. Chtěl jsem se tam podívat, abych mohl odpovědně preferovat. Jenže je to zájímka asi stokilometrová, pak buď zpět nebo nejistou cestou na Prince Georges. Tam jsou místa kam se nedoporučuje jezdit s jedním vozem-lockde bych mohl na případný odťah čekat i týdny . A zabák není vůz na tyto cesty. Škoda mohlo to být zajímavé, ale snad až někdy jindy. Cesta vede poblíž Heritage Trail, tady údajně měl Alexander Mackenzie poprvé přejít celou provincií.

Městem jsem rychle projel, jako ostatně všemi-kvůli městem jsem na cestě nebyl dostačuje mi nadmíru, že v jednom musím bydlet. Je to i nepříjemné. Měl jsem t pocit mnohokrát, když se po desítkách nebo i stovkách kilometrů cesty lessem nebo horami objeví město... Jakoby všed na krásné kůži planety.

925 km- Cottonwod River, Cottonwod campgroung-jsem na tohle jméno zvyklý. Asi patnáct domů rozestřkaných pod vysokými topoly, ale ani polovina obsazená. Vybral jsem si místo kde jsem ani živáčka neviděl a hodiny jsem si užíval samoty. Druhý den jsem ujel 508 kilometrů.

Edy je hojnost jedněch z původních praobyvatel této země- komárů! Ještě že jsem si před odjezdem duchapřítomně koupil patřičný spray. Chvillemi popr-ehává- docela příjemně. Najedl jsem se, kávy povařil a pak se toulal kolem. Asi kilometr proti proudu řaky jsem našel zajímavou věc. Šeka zde značně podemřila la břeh i cestu. Bylo jí v tom tedy zabráněno. Ale jak. Břeh byl vyložen auto-mobilovými vraky a ty pak zahrnuty štěrken, aby je voda neodplavila. Určitě je to praktické. Je to i příšernost, soudím. Dále jsem našel ohromný, ale léta nedostavěný dům z logs. Při stavbě nebyla použita kláda slabší je cm. Škoda toho materiálu-možná, že majitel sešřel nebo vyšel z peněz...

Osudy lidí v této zemi bývají různé, různější než v jiných zemích. Ještě po půlnoci jsem seděl na kamení a vady, arkal horké kafe, poslouchal vodu rosjal. Na mysl mi přišla Jitka a pak všechny holky s kterejma jsem vandrov- val. Je to dávno, to mi ještě nebyvalo samotnému tak dobře...

Ráno bylo pěkně ostré, chladné. Než jsem se dostal z prašné cesty, musel jsem zastavit kvůli alepicím a kuřatům Infed prouse-viděl jsem tyto tvory poprvé. Na Woodpecker R.A. jsem se dočetl, že oblast Cariboo-Čičicatin má 3000 lakeu.

Tady měl údajně projít roku 1793 Mackenzie. V tom čase právě velcí francouzští revolucionáři podřezávali či věšeli jeden druhého-nový vynález-guillotina byl boom. Ale já vím, proč to vše bylo? Hned nato jsem se vylekal, když ze zatáčky zcela nenápadně na mě vyhrkle cosi malé, zamračeně vypadající, hluché... Nikde neuhodne? Bylo to motorové vozidlo Škoda 130 GLS ! Setkání vskutku překvapivé-a já myslel na trestance kteří v AZNP Mladá-Boleslav vybrušují tmel na karoseriích. Pracoviště neličské, skoro tak obávané, jako "žatony" brusírny skleněných perliček v Jablonci. Myslím, že tím zůstáváme poznamenáni všichni, těmi podivnými indukcemi mezi světem a bolševismem. Je trapné muset o tom přemýšlet na highway v kanadských lesích.

Princ George- město ohromné, průmyslové, možná 200 tisíc obyvatel. Proti jede autobus. Po celé Kanadě jezdí autobusy černožluté.

Ochtěl jsem vyfotografovat losa, ale nepřišel.

1071 km- další Summit Lake na místě skutečně patřičném. Zde je rozvodí mezi Pacifikem a Arctickým oceánem. Tak už jsem dojel za hory, ač to příliš patrné nebylo, terén jen nepatrně zvlněný, ale stromy mají jasně severský či horský hábit...krátké větve po celé výšce kmene, porosty mají velice volný zápoj. Vesměs smrk, v sušších plochách borovice. Místy se odlesňuje pro zemědělství, ale nepobuřuje mě to. Lidé žrát prostě musí. Střední Evropa dobře nesla odlesnění dvou třetin plochy a stále bývala stabilní, živoucí krajina. Pudl, respektive bernardýn je zcela jinde. Mám v těchto věcech poslední dobu zmatek. - Proč to nenapsat- cesta přinesla i trochu zklamání- spíše lítosti. Kam se auto dostane všude jsou lidé. Tato civilizace je automobilovou, dokazují to i ekonomické studie- celá průmyslová společnost stojí na výrobě aut. Je to přirozené- auto je nejobjemnější/energeticky a materiálově/ předmět osobní potřeby, často i násobkem všeho zbyvatelného. Co dělat ? Jedu v tom také, a to do slova. Narodil jsem se nějak pozdě.

1099-Bear Lake, 49 litrů PHM. A dvě kávy placené hezké dívky, Indiánce. Ještě jsem prohlížel veliký tabač truck Mack, který vozí dlouhé dřevo. Pár krámků, pár domků, vše ve dřevě. O kus dál veliká pila. Jedu dál.

Místy je silnice stará, úzká, dokonce se zatáčkami. Pak už je nová, napřimovaná až k nesmyslnosti. A pořád podél cesty voda ve všech podobách- říčka, jezera, močál. Les je nápadně tmavý. McLeod Lake- kolonie indiánských domků. Sedý děda s copánky zamával. Bylo to hezké.

1173 km. - Tudyah Lake- objevují se hory. I mraky jsou v tomto kraji hezké.- Na štítech hor je vidět čerstvě napadaný sníh. Zatáhlo se a ochladilo. Na parkovišti je výrazné upozornění na medvědy kteří chodí rekvírovat odpadkové koše. Auta potkávám zřídka, většinou R.V. rekreativní vehicle, všelijaká ty trailera, campers, vans motor homes. Značky všech provincií a států unie. Kontinent na cestách. Ale v těchto místech je rajscky klidno. Až později jsem si uvědomil, že jsem vyjel pozdě. Vjel jsem do školních prázdnin.

Kraj je kolem pěkně překopaný. Dívám se na největší elektrické vedení jaké jsem kdy spatřil. Tři linie obrovských stožárů. Jak asi ty stožáry na úbočí hor dostaly. Toť titánské dílo. Je to sice ošklivé ale co s tím? Také si teď při psaní svítím žárovkou. Hydroelektrárny jsou přece jen menším zlem než sirnaté uhlí. O Černobylech, Temelíněch nemluvě.

1397- Gas- 50-litrů. Ano, ano, tankoval jsem nápadně málo. Však jsem také jel pomalu. To už jsem byl zvědavý, co spotřeba na konci cesty ukáže. Jen v revínách brzy odpoledne jsem si troufl a dovolil si malou rychlostní zkoušku. Ručička rychloměru bez potíží stála na 140 . Rychle jsem toho nechal. Fordu-díky. - Bennet Dan- přehrada- rád bych se podíval do vnitř přehradu. Do Slapské či Lipenské nepouští- protože nějaký špion by mohl hodit dělbuch. 1761 kilometrů na druhou v 660 metrech. Potenciál musí být obrovský-gravitace je obrovská síla, tvrdím, že gravitace je dokonce silnější než

idologie. Také funguje spolehlivěji.

A na východ se krajina rychle snížila. Netušil jsem, že se nechá projet Rockies tak lacině. Ale proto asi tudy také vede cesta, že ano? Severní břeh, tudyž levý, Peace River. Jedna z těch řek, které mají tak pěkně vyzněvající jména - Athabasca, Porcupina, Coppermine, Nahanni, Columbia... Kanadské řeky jsou dobře pojmenované. - Jen mi je divné, že nikoho z NICH ještě nenapadlo pojmenovat třeba řeku Latorica /východní slovensko/ šekoučeskoslovenskosovětskéhopřátelství. Však pasatují větší prdele.

1443 km - Fest area - údolí řeky se plní mlhou. Proužek slunce jakne mezi nízkými mraky. Protáhá obzor je piný les. A je ticho! Jak mi tam bylo? Skoro do breku. To je tím, že jsem sentimentální blbec.

V pondělí jsem ujel 511 km.

Je kanadské večer-sajnu věčné dvě kávy a postávám u dálnice téměř bez provozu. Poprchává. Spím velice poctivě. - Ráno jsem zjistil, že kolem tábora roste dostatek zdatných hub křesnáčů. Kanadane to nesbírají! Mnoho z nich mi těch hub nádherných bylo. Vzal jsem tedy černý fix a po řadě-jich několik očísloval-jakoby se chystal hrát Š+Š hru Táta hub. Mám fotograficky dokumentováno. In memoriam Jiří Grossman.

Přijel pick-up s mladíkem a starým pánem, pár slov jsme přelámali, šest dolarů jsem zaplatil za camp. Prý, jak se mi líbí? Tak jsem řekl: "Excellent, big, great, super..." a ještě několik synonym, které už znám. Stařík si poliboval, že je tady málo lidí. Byl můj.

Písničku Blissard jsem si pobrukoval, když jsem vyjížděl z campu. Právě bliká-točím se na sever. První kilometry na Alaska Highway, satím jen symbolické. Nebýt straceného alternátoru, mohl jsem jet výše, až do Yukon Territory. Stejně je to předpremiéra, velké teprve přijde.

Jarda Švestka.

.....
...Báseňka do mrazu ...

TOM

Bez sněhu leden
Jak páchl kolo
co tlačíš někam do dálky
bez sněhu leden
a stačí tak málo
usárnu vzít a dohmat
vandráky.

Na věčný pouti
známým krajem
poznáš i místa daleká
na věčný pouti
když máš zájem
nevidíš městský baráky.

Les je pokaždý vědycky jinej
každej strom má svůj větrů hlas
Les je pokaždý vědycky jinej
trepíř mu rád dá svůj volný čas.

.....
TRAMPOVÍ AMICI - v dějinách českého trampingu založili plzeňští trempové tzv. Military styl-už v padesátých letech. K drobným symbolům jim byla například "Indian head" 2.pěší texaská divize, nošená na rukávech - levé paše. Dnes je těchto trempů v republice asi 9000. Přibližně třetina z nich má kompletní výstroj US ARMY, která včetně originálního kartáčku na sb. by přijde asi na 50 000 Kčs. Makety zbraní si zhotovují se dřeva a kovu. Karádně bylo jejich setkání v roce 1990 v Plzni, při oslavě osvobození ..

.....
Víte, šéfe, povídá tramp výčepnímu -vy si připomínáte drogistu.
To jako, že prodávám jedy? - To taky ale hlavně prodáváte ředidla!
.....

VÁNOCE - 1973 - CAMP SPALENEC

VÁNOCE 1992

7 14 21 28

1 8 15 22 29

2 9 16 23 30

3 10 17 24 31

4 11 18 25

5 12 19 26

5 13 20 27

AHOJ
T.O. ČERNÝ HAVRAN

PROTIVÍN

STÁDO

~ hudba ~

Zdeněk Svoboda - Kodýtek

~ text ~ Rešetlák - J. Bláha

V živě Ami

Ami

1. PLANINA ŽHOUCÍ PÁ-
2. TRÁVMĚHÁCH ROSA ŽVO-

LÍ PA-PRSKÝ DOJE-LE-NA
NÍ NEBESŮM SLAVU PÁ-NĚ

TAJEMNÝ DUSOT
ŽENĚ SEM STÁ-DO

VDALI NEROZEVŘE-NA SCENA,
KONÍ ROZ-DU-PE, ROSU PLA-NĚ

PŘEDZVĚSTÍ PRVNÍM LÁSEK PÁ-ČE
JA VÍM ŽE NA-NĚ ČEKÁM VÍM ŽE

A POKRYTECTVÍ
MĚ NERVY ZRADI

ZMĚŤ INTONACE VHLASE ZELENÁ
KDYŽ TVĚTI ŠATY SVLÉKÁM TAK MĚ MA

TRÁVA DĚT-STVÍ
MLADOST VA-DÍ

ZJE ŽENĚ HRBĚTY CHRÍPI KO-PY-TA BARVA KRVE

KDO SVĚ LÁSKY CHY-TÍ KDYŽ CHUTNÁ NA-PO PR VE ?

ŽENOU SE LESKLÁ TĚLA SRACHO-

TEM SVA-LŮ VE SNU

ŽIVO-TEM OSLNĚN A ROZ-DUPÁN JE TEV KDO KLESNUL

TEN KDO KLESNUL

3. TEMNÝ JE OBLAK PRACHU V NĚM POHYB STÁLE TUŠÍŠ
ZAKOVÁN VE SVĚM STRACHU PŘED TĚLY, SÍDLY DUŠÍ
SVÝM RYTMEM ENERGIE ZAS PROHLÉDNOUT TĚ NUTI
PŘES HRBĚTY KONÍ PIJE TYA ÚZKOST ŽE STARNUTI

REFR: ZJE ŽENĚ HRBĚTY